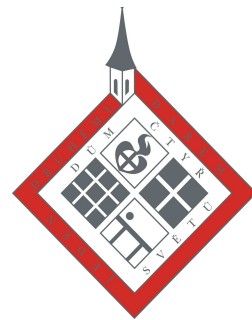

STŘEDA 24.11.2010
10:00
stacionář

K ČEMU JE SLUNCE, KDYŽ NENÍ DEN

LITERÁRNĚ-HUDEBNÍ POŘAD ZHUDEBNĚNÝCH BÁSNÍ TEREZÍNSKÝCH DĚTÍ
"K ČEMU JE SLUNCE, KDYŽ NENÍ DEN" ČESKÉHO SKLADATELE
DANIELA DOBIÁŠE A HEREČKY EVY HORKÉ

MOTÝL

TEN POSLEDNÍ TEN ZCELA POSLEDNÍ
TAK SYTĚ HOŘCE OSLNIVĚ ŽLUTÝ
SNAD KDYBY SLUNCE SLZOU ZAZVONILO
O BÍLÝ KÁMEN
TAKOVÁ TAKOVÁ ŽLUŤ
VZNÁŠEL SE LEHCE TAK DO VYSOKA
ŠEL JISTĚ JISTĚ CHTĚL POLÍBIT SVĚT SVŮJ
POSLEDNÍ

NA SEDMÝ TÝDEN TU ŽIJÍ
GHETTOISIERT
MÍ MĚ TU NAŠLI
PAMPELIŠKY TU NA MNE VOLAJÍ
I BÍLÁ VĚTEV V DVORĚ KAŠTANU
MOTÝLA JSEM TU NEVIDĚL

TEN TENKRÁT BYL POSLEDNÍ
MOTÝLI TADY NEŽIJÍ
V GHETTU.

Jak jsem se dostal k tématu dětských básní z Terezína? Byla to složitá cesta, daleko složitější než k jakékoliv jiné tvorbě. Poznal jsem básně ze známé knížky Motýli tady nežijí. Zaujali mne, ale snad jsem byl ještě příliš mladý a nedokázal jsem se jich zmocnit hudbou. Stále mi ještě něco chybělo a nedokázal jsem se s tím vyrovnat. Časem jsem trochu dozrál a když jsem byl se Zuzanou Talpovou na zájezdu v Americe, hodně jsme o těchto básních mluvili, protože je to velmi poutavé téma celosvětového významu. Ale pořad nic. Teprve po návratu do Prahy přivedla jednu paní Talpová zajímavou americkou dívku. Jmenovala se Nikol Volavková a bylo jí 22 let. Od ní jsem se dozvěděl, že sbírku Motýli tady nežijí vydala její babička, doktorka Hana Volavková. Tato informace mě natolik překvapila a šokovala, že jsem během deseti dnů zhudebnil asi deset dvanáct textů. Tak vznikly první písně. Prostřednictvím různých přátel a spolupracovníků, například rozhlasové režisérky, která se uváděním poezie zabývá, jsem se dostal k dalším autorům.

ZHUDEBNĚNÁ
POESIE

LŮŽKOVÉ ZDRAVOTNÍ A SOCIÁLNÍ POBYTY PRO SENIORY, sekretariat@domovrepy.cz 235 323 248
DENNÍ STACIONÁŘ s celodenním všestranným programem – stacionar@domovrepy.cz 775 851 646, 775 853 533
GERIATRICKÁ AMBULANCE - lékařská péče i sociální poradenství – prijem@domovrepy.cz, 235 323 248